

med Nødvendighed at ville fremkomme, dreie sig om et Beløb af omtrent 4 Mill. Kr. Disse forpøgede Udgifter, som i Havens Løb ville komme, tror jeg ville være saaledes paa de mulig forventede Merindtægter, at det Uddrag paa Statsgjælden eller den Fremgang i Status, som vi maatte ønske, kunde blive mindre end det egentlig vilde være rigtigt at forlange. I hvert Fald indser jeg ikke, at det med det nuværende Budget er muligt eller forsvarligt at gaa Udgifter imøde af den Art, som her er blevet os foreslaaet, uden at der tilveiebringes nye Indtægtskilder. Naar der da bliver Spørgsmaal om, hvilke disse Indtægtskilder bør være, er det jo ofte fremsat, — og det har fundet Tilslutning fra den nuværende høitærede Finansminister's Side, — at naar der maatte blive Spørgsmaal om nye Indtægtskilder, da vilde den eneste retfærdige og rigtige Vej at gaa være den, at tilveiebringe en Skat paa Indtægt og Formue. Denne Skat er efter vor hidtilværende Betragtning blevet stillet i Forbindelse med Reformen i de indirekte Afgifter, og man har altsaa søgt Dækning for den Nedgang i Indtægter, som derved vilde fremkomme, ved en Skat paa Indtægt og Formue. Efter den Udvikling, som Budgettet har faaet, og efter den Skillelse, Fordringen om Lødreformen i den senere Tid har modtaget, maa jeg imidlertid nu anse det for at være mindre nødvendigt, at denne Skattereform knyttes til Lødreformen, end det tidligere har været, og dette er jo forsaavidt ogsaa heldigere, som det altid vil være vanskeligt paa engang at gennemføre Fordringen om en Nedsættelse af de indirekte Afgifter og om Indførelsen af en ny Skat paa Indtægt og Formue. Man vil maaske dertil indvende, at naar vi nu her ønske at knytte den nye Indtægts- og Formueskat til Spørgsmaal, der ikke stielikkelig medførte Nedsættelser af andre Afgifter, vil altsaa den Vættelse, som vilde gjøre den nye Skat taalelig, ikke komme tilstede, og at den nye Skat derved vil blive følt som et større Tryk; men dertil maa jeg svare, at man vel neppe kan tvivle om, at de Spørgsmaal, som her ere reiste, ville faae deres Afgjørelse samtidigt, saaledes, at naar den Dag kommer, da vi ere istand til at gennemføre den Ordning, vi her have forelagt det høie Thing, vil ogsaa en rigtig og retfærdig Reform af Skatte-spørgsmaalet følge ved Siden af. Jeg skal ikke her komme vidtløftigt ind paa et Forsvar for Formue- og Indtægtskatten, idet jeg foreløbig skal gaa ud fra, at de Allersleste i det Væsentlige ere enige derom. Tanken med en saadan Skat er den, at medens Middellklasserne i Almindelighed derved ville komme til at betale omtrent det Samme, som de betale efter den hidtilværende Befæstningsmaade, ville Smaafolk komme til at betale mindre, og de større Formuer mere, end de nu betale. Jeg skal senere komme tilbage dertil, hvorledes vi ere komne til at foreslaa et Beløb af 3 Millioner Kr. aarligt som den Udgift, vi ville kunne tilraade, og

jeg er altsaa gaaet ud derfra. Naar der da her først er Spørgsmaal om, hvorledes denne Indtægt skulde tilveiebringes, og hvorledes denne Skat skulde beregnes, have vi maattet gaa ud fra, hvad der hidtil foreligger, nemlig fra den sidste Indtægtskattelov af 1870. Med Hensyn til Statteberegningen og Beregningen af Lempelserne ere vi i det Væsentlige gaaede ud fra de Regler, som deri ere opstillede; vi have ikke opstillet nogen ny Fordring, noget fra den nævnte Lov forskjelligt nyt Princip. Jeg vil ogsaa gjøre opmærksom paa, at den Strid, som under de tidligere Forhandlinger om Skattelove have sat saa stærke Videnskaber i Bevægelse, nemlig Spørgsmaalet om den stigende Skala, ikke her bringes frem fra vor Side, fordi vi ikke paa nogen Maade kunne ønske at opstille Forslag, som vi ikke med rimelig Grund kunne vente at føre igjennem i den allernærmeste Fremtid. Med Hensyn til de øvrige Regler have vi som sagt lagt Skatteloven af 1870 til Grund, men som ærede Herrer ville se, have vi i de Aftagninger, der findes i Betænkningen over Forslaget, udvidet Lempelserne for Skatteindtægterne Noget, og dette have vi gjort af to Grunde. Den ene er den, at samtlige Priser i de mellemiggende Aar ere fægne i en ikke ubetydelig Grad, og at altsaa en daverende Indtægt af 400 Rd. for en Arbeiders Familie ikke nu vil være væsentlig forskjellig fra en Indtægt af 500 Rd., thi det dreier sig jo nemlig her om Livets allervæsentligste Fornødenheder. Der er derhos et andet Hensyn, som gjør, at vi netop overfor en Skat som denne maatte ønske at udstrække Lempelserne for de Smaa saavidt som muligt; det er nemlig Hensynet til, at de forholdsvis bære en større Del af de personlige Byrder til Forsvarsøsaenend Andre. Jeg siger forholdsvis en større Del; thi hvis man kalkulerer den personlige Byrde i Pengesværdi, vil det ses, at denne Pengesværdi ganske vist kan blive noget forskjellig, men paa ingen Maade i Forhold til Vedkommendes Formuestilstand. Derfor hævder jeg, at disse Folk forholdsvis bære en betydeligere Del af de personlige Byrder end de høiere Klasser. Vi have saaledes udvidet Grændserne for Skattelempelserne noget, dog ikke meget, som de Herrer ville se i det Forslag, der er fremlagt, idet Skatteloven af 1870 satte dem ved 600, 700 og 800 Kr., medens vi her have udtrakt dem til 800, 900 og 1,000 Kr. Med Hensyn til Formuebestatningen havde vi derimod ikke noget Saadant at støtte os til som med Hensyn til Indtægtskatten. Formuebestatningen har ialtsald i dette Aarhundrede ikke været kendt her tillands overfor Staten, medens der vel i Kommunerne finder en Formuebestatning Sted. Vi have altsaa her maattet bevæge os paa et langt løstere Grundlag, og der har kun kunnet tilveiebringes en Kalkule. Vi have ogsaa troet noget at kunne udvide Skattelempelserne for Indtægten til Formuen, idet vi ikke antage, at